

7. november 2012

Folketingets ombudsmand
Gammeltorv 22
1457 København K

Klage – over statsadvokatens afvisning af klage

Jeg anmeldte den 2. august 2012 overrabbiner Bent Lexner til Københavns Politi for overtrædelse af straffelovens § 244, eventuelt § 245.

Hr. Lexner har åbenhjertigt tilstået ved talrige lejligheder at have forgrebet sig voldeligt på spædbørn af drengeskøn, otte dage gamle, idet han med et farligt instrument har amputeret deres forhud, uden nogen som helst medicinsk indikation og med varigt mén til følge. Børnene var ikke syge, og hr. Lexner er ikke læge.

Disse indgreb er dermed ulovlige og strafbare efter straffelovens § 244 og/eller § 245, stk. 1 eller måske snarere stk. 2. Jeg undlod i min anmeldelse at inddrage straffelovens kapitel 24, hvilket muligt kunne komme på tale; det er jo drengeskønns penis, overrabbineren forgriber sig på.

Advokaturchefen hos Københavns Politi har i skrivelse af 23. august (vedlægges) afvist at indlede efterforskning, idet man mente, at der ikke forelå et strafbart forhold. Argumentationen herfor var ikke upåklagelig.

Jeg påklagede derfor 1. september 2012 denne afvisning til statsadvokaten for København og Bornholm. Min klage (vedlægges) begrundede jeg i *retlige mangler* i advokaturchefens afgørelse.

Klagen er med skrivelse af 5. november blevet afvist af statsadvokaten under henvisning til manglende klageberettigelse. Kopi vedlægges.

Denne begrundelse finder jeg juridisk tvivlsom, og jeg skal derfor bede ombudsmanden tage sagen under overvejelse.

Jeg vil særligt fremhæve følgende:

- Retsplejeloven indeholder ingen bestemmelser, der som forudsætning for klageberettigelse kræver, at klageren skal have en direkte, individuel og aktuel interesse i sagen; der er altså ikke noget eksplicit krav om *retlig interesse*.
- Hvis man alene henholder sig til almindelige forvaltningsretlige principper, kan man normalt altid indbringe en afgørelse for nærmeste højere administrative in-

stans, hvilket der her var tale om – med mindre andet eksplicit er fastsat ved lov, og en sådan bestemmelse findes som nævnt ikke på dette område.

- Selv i tilfælde, hvor der er fastsat begrænsninger i rekursadgangen, omfatter disse begrænsninger normalt klager over skønsmæssige afgørelser, hvorimod der som regel altid er adgang til at klage over *retlige mangler* i en afgørelse, hvilket var tilfældet i denne sag.
- Materielt og konkret fører statsadvokatens fremgangsmåde til betænkelige resultater. Der vil nemlig på denne måde etableres et område, der administrativt unddrages retlig kontrol. Sagen handler om omskæring. Spædbarnet kan ikke værgе sig mod overgrebene fra rabbineren og kan ikke påkalde sig myndighedernes hjælp; det støder på visse praktiske hindringer. Andre, der er opmærksomme på, at børn bliver udsat for overgreb, kan ikke få en anmeldelse realitetsbehandlet, idet de ikke har retlig interesse i sagen; det er jo ikke dem, der bliver skåret i.

Et grundprincip i dansk ret er beskyttelse af de svage, som ikke kan beskytte sig selv. Det princip sætter statsadvokaten her ud af kraft, med en formalitetsindsigelse: *manglende retlig interesse*. Barnet *kan* ikke henvende sig til politiet og få hjælp, og barnet *kan* ikke klage, når politiet ikke tager en anmeldelse alvorligt; og efter statsadvokatens opfattelse rager det ikke andre, at disse børn bliver lem-læstet. "Kun parter har adgang til at klage ...", skriver statsadvokaten, så det er altså spædbarnet, der skal klage, et noget urealistisk forlangende.

I modsat retning af statsadvokatens afgørelse taler i øvrigt lov om social service § 154 samt § 153, stk. 1, nr. 3.

Venlig hilsen

